

Posudek na rigorózní práci Mgr. Nory Cuhrové *Luis de La Puente, Guía espiritual a význam pražských jezuitů při šíření jeho díla*

Námětem předkládané rigorózní práce je život a dílo španělského teologa a spisovatele Luise de La Puenteho, který patří mezi klasiky španělské prózy. Práce je rozvržena do čtyř základních částí. V první autorka pojednává o životě a významu La Puenteho, jezuity „Zlatého věku“ Španělska, známého nejenom díky pedagogickému působení na mnoha španělských teologických fakultách, duchovnímu vedení mnoha světských osob, ale především díky četným spisům o duchovním životě. Ve druhé části je představeno celé dílo tohoto jezuity, kontext dobového vývoje spirituality a přehled pramenů. Třetí část je zaměřena na rozbor jeho nejvlivnějšího díla *Guía espiritual*, které významným způsobem přispělo k formování jezuitské spirituality a podobě závazné formy modlitby v tomto řádu. Ve čtvrté části autorka stručně popisuje roli pražských jezuitů v šíření La Puenteho díla.

Práce je koncepčně dobře rozvržená, jasně napsaná, vychází z přiměřené znalosti primárních i sekundárních zdrojů. Téma práce nebylo dosud v našich zemích předmětem žádného výzkumu a představuje po této stránce vítaný příspěvek patřící do dějin spirituální teologie a historie spirituality vůbec. Autorka má navíc záměr pokračovat v započaté práci a doplnit dosavadní výsledky bádání o teologický rozbor, přičemž výsledná podoba práce by mohla (nebo spíše měla) být zveřejněna formou knižní publikace.

Nejsem teologem a necítím se být kompetentní k tomu, abych hodnotil práci po její teologické stránce. Proto mám k práci jenom několik drobných výhrad. Vzhledem k celkovému názvu práce bych očekával, že se autorka bude zabývat *významem pražských jezuitů při šíření La Puenteho díla* poněkud obšírněji. Z celkového rozsahu práce (cca 100 stran) jsou tomuto námětu explicitně věnované necelé tři strany, název tedy podle mého názoru nevystihuje předloženou podobu práce zcela adekvátně. Dále, v závěru autorka opominula shrnout a charakterizovat druhou část své práce, čímž (patrně omylem) došlo k určitému posunutí a „přečíslování“ hlavních částí práce, jako druhá část práce je charakterizovaná část *de facto* třetí, jako třetí fakticky část čtvrtá. Na straně 29 autorka uvádí, že jezuitská pravidla pro výuku (*Ratio studiorum*) byla dokončena v roce 1586; ve skutečnosti k tomu došlo v roce 1599. Další drobnou vadou práce jsou některé překlepy, např. s. 38 chybí tečka za větou; s. 40 „úzkýchm“, s. 41 „ěkolik“, s. 42 „poporavit“ atd.

Celkově práci hodnotím jako dobrou a doporučuji ji k obhajobě.

Mgr. D. Svoboda, Ph.D.